

در بخش ۳,۳,۳ نتایج تجربی Timofeoff را مرور کردیم که در آن نرخ جهش‌های القایی با مقدار (دز) تشعشعات متناسب است. نه تنها اشعه‌ی ایکس می‌تواند موجب جهش شود، بلکه نور فرابنفش نیز همین کار را می‌کند (به همین سبب است که در برابر نور خورشید از محافظت کننده‌ها استفاده می‌کنیم) برای درک اینکه چه چیزی درباره‌ی نتایج Timofeoff شگفت‌آور و هراسناک است، توجه کنید که این نتایج بیان می‌کنند که هیچ نوع "امنیت" یا آستانه‌ی دزی وجود ندارد. مقدار آسیب (احتمال آسیب یک ژن) به صورت مستقیم با دز (مقدار کلی تشعشع ساطع شده) متناسب است. از طریق استقرا می‌توان گفت که کمترین دز ممکن، یعنی حتی یک تک فوتون از نور فرابنفش این قابلیت را دارد که باعث آسیب ژنتیکی دائمی و قابل انتقال شود. (هرچند با احتمال بسیار کم). "فوتون‌ها" بسته‌های نور هستند که در بخش ۱,۵,۳ بدان‌ها اشاره شد.

(آ) یک نفر به شما می‌گوید یک تک فوتون فرابنفش انرژی‌ی معادل ۱۰ الکترون ولت (eV) (پیوست B) را با خود حمل می‌کند. شما تصور می‌کنید که مکانیزم آسیب رساندن به این صورت است که یک فوتون این مقدار انرژی را به یک حجم با اندازه‌ی هسته‌ی سلول می‌رساند و آنرا گرم می‌کند. سپس این انرژی گرمایی افزایش یافته، کروموزوم‌ها را از هم جدا می‌کند. آیا این منطقی است؟ چرا بله و چرا خیر؟

[نکته : از معادله ی ۱,۲ و تعریف کالری برای محاسبه‌ی تغییرات دمایی استفاده کنید.]

(ب) فرض کنید که انرژی فوتون به حجم کوچک L^3 می‌رسد و آنرا گرم می‌کند. ممکن است تصور کنید که اگر این فوتون گرمای ناحیه را تا حد جوشاندن بالا ببرد، این امر هر پیامی که در آن حجم وجود دارد را مختل می‌کند. L باید چقدر کوچک باشد تا این مقدار انرژی این حجم را تا جوشیدن گرم کند؟ (از ۳۰ تا ۱۰۰ درجه سانتیگراد) ما چه نتیجه‌ای می‌توانیم درباره‌ی اندازه‌ی ژن بگیریم اگر این فرض و ایده درست باشد؟